

Titel: Fjerde Underafdeling.

Citation: "Fjerde Underafdeling.", i *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1877*.  
Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r03-shoot-chptrd1e6833/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1877

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.  
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

§ 253.

Producenten af et Privatskument kan, selv om han ikke har tilvejebragt nogen Kædemning for dets Ægthed, forlange, at det paalægges den, mod hvem Dokumentet fremlægges, edelig at benægte sin Underkrift med den Vistning, at Dokumentet under Sagen holdes for ægte, hvis Eden ikke afslægges.

§ 254.

Den, der imod bedre Vidende har nægtet Ægtheden af et Dokument, bliver ved den endelige Dom at anse med Bøder fra 200 til 400 Kr., uden at herved er udelukket det Ansvar, som efter Straffelovgivningens almindelige Regler maatte være paadraget.

§ 255.

Om en Part ved senere Pteinger eller Soretagerender har affaaret sig fra at bestride et Dokuments Ægthed eller Beviskraft, afgjøves ved Rettens Skjø.

Tjerte Underafdeling.

Om Parts Ed.

§ 256.

Parterne kunne vedtage, at Antagelsen eller Ikke-Antagelsen af et omvistet Faktum skal bero paa, at den ene eller den anden af Parterne med Ed bekræfter, at han veed eller endog blot, at han ikke veed rettere, end at det har eller ikke har fundet Sted.

Saadan Vedtagelse lægges da til Grund ved Kjendelses eller Dommens Afgjælse.

Vedtagelsen indføres ordret i Retshogen, oplæses og vedtages af Parterne.

§ 257.

Retten kan efter sit Skjø over Bevisførelsens Resultat enten tillade den Bevispligtige at bekræfte fremkomte faktiskke Andringer med Ed og derved fuldbyrdere den ham paahvilende Bevispligt, eller paalægge den Bevispligtiges Modstander edelig at fragaar

imod ham anførte Kjendsgjerninger med den Virkning, at disse ikke anses for tilberigt benyttede, dersom Eden ikke aflægges. Ere de Handlinger, angaaende hvilke Eden skal aflægges, ikke foretagne af Parten selv, men af Trediemand, i hvis Sted han er traadt eller ved hvis Foretagender han er bunden, kan Sagens Udfald gjøres afhængig af saadan Trediemands Ed i Stedet for af bestemmende Partis egen.

§ 258.

Retten er i Udøvelsen af den samme ved § 257 tillagte Myndighed ikke bunden ved Lovregler, men det er overladt til dens Skjøn, baade om Ed skal tilstedes eller paalægges nogen af Parterne, og hvilken.

Dog kan — foruden hvad der er bestemt med Henyn til Privatdokumentets Rigtighed i § 253 — den, der stiller sin betimelig paaltalte Fordring paa lovligen fort Handelsbog, uden at videre Bevisførelse forlange, at Retten enten skal paalægge Modparten at fralægge sig Fordringen med Ed, eller tilstede, at Handelsbogens Hører bekræfter Fordringens Rigtighed med Ed.

I Sager angaaende Underholdningsbidrag til nægte Børn skal Børnemoderen ligeledes være beføjede til uden videre Bevis at forlange Sagens Afgjorelse ved Partis Ed, saaledes at Retten ifølge Sagens Omstændigheder kan afgjøre, om Eden skal aflægges af hende eller den, der siges som Børnefader.

§ 259.

Naar Sagens Afgjorelse skal ske ved Partis Ed, tilstedes eller paalægges Eden i den endelige Dom.

Denne bliver ifølge heraf at affatte alternativt, ligesom efter de hidtil gjældende Regler.

§ 260.

For Edens Aflæggelse fastsættes i Dommen en Frist af 4 Uger.

I det til Edens Aflæggelse bestemte Retssmøde skal Eden aflægges, saafremt Sagen ikke er paanket til højere Ret, eller Andragende om fornyet Foretagelse af Sagen er indgivet.

Den Gældpligtige, der udebliver uden lovligt Forfald, antees for at have nægtet Gdens Afslæggelse. Modpartens Udeblivelse er ingen Hindring for Gdens Modtagelse.

Skjøndes et anmeldt Forfald lovligt, kan Retten give den fornødne Udrettelse.

§ 261.

Gden aflægges i Reglen for den Ret, der har affagt Dommen. Dog kan det, hvis den Gældpligtige boer udenfor Landretsfreden eller stedlige Forhold lægge betydelige Hindringer i Vejen for Gdens Afslæggelse for Landsretten inden den foreskrevne Frist, i Dommen bestemmes, at han skal have Valget mellem at aflægge Gden for den Ret, der har affagt Dommen, eller for Underretten paa det Sted, hvor han boer eller opholder sig. Valger han dette Sidste, har han at henvende sig til vedkommende Underdommer for at faae et Møde berammet til Gdens Afslæggelse inden den fastsatte Frist, ligesom han har med et Bæjfel af mindst en Uge at falde Modparten til dette Møde.

Ret kan sættes paa den Gældpligtiges Bopæl, naar denne paa Grund af Sygdom ikke kan forlade samme.

Forinden Gden aflægges, kan Retten gjøre Parten passende Forestillinger og ved Spørgemaal forvisse sig om, at han tilfulde forstaar Gdtsbemaet. Hinder Retten i Genhold hertil eller paa Grund af den Maade, hvorpaa Parten udtaler sig om Sagen. Betænkeligheder ved at modtage Gden, kan den udsætte Sagen til et følgende Mødemøde eller endog nægte at stede ham til Gdsafslæggelse ved en Kjendelse, hvorover der kan fores Bepaaring efter de almindelige Regler.

De Erklæringer eller Udtalelser af Parten, som have fremkaldt Rettens Betænkelighed, tilføres Retsbogen.

§ 262.

Er den Gældpligtige efter Dommens Afslæggelse, men forinden Gdsfristens Ulob afgaaet ved Døden eller bleven affindig eller dømsfældt for Mened, kunne de, der træde i hans Sted eller varetage hans Anliggender, forlange ny Foretagelse af Sagen (§ 328, jfr. § 327).

## Kapitel IV.

## Om Domme og Kjendelser.

## § 263.

Kjendelser affiges snarest muligt og i Regelen senest Dagen efter, at Forhandlingen om det omstrittede Punkt er tilende.

Parterne og efter Omstændighederne Vidner, Syns- og Skjønsmænd have at give Nøde til den af Retten for Kjendelsens Affigelse bestemte Tid, om hvilken de underrettes enten i Retsmødet eller ved Formandens Foranstaltning.

Videre Forskyndelse eller Meddelelse af Kjendelser er usfordren, naar de Paagjældende paa behørig Raade have faaet Anledning til Nøde ved Affigelsen.

Kjendelser maa begrundes, og de faktiske Omstændigheder, hvorpaa de bygges, maa nøjagtig angives, naar Retsbogen ikke indeholder det Fornødne i saa Henseende. Andre Bestemmelser af Retten, som ikke gaa ud paa at afgjøre opstaaede Tvivligheder, behøve ikke at begrundes.

Særligt komme de nedenfor om den endelige Doms Vedtagelse givne Regler til Anvendelse paa Kjendelser og andre Bestemmelser af Retten.

## § 264.

Derjom Retten, efterat Optagelse til Dem er færdig, finder Grund til at stille nye Spørgsmaal af den i § 95 omhandlede Beskaffenhed til Parterne eller til at indhente Syn eller Skjøn, er den berettiget til at indkalde Parterne til et Nøde, i hvilket de have at besvare de dem forelagte Spørgsmaal og det kan derhos, hvor det udfordres, pålægges dem efter Rettens nærmere Anvisning at fremskaffe Syns- eller Skjønbevis. Retten er, derjom den ikke finder Parternes Tilfaldelse fornøden, berettiget til ogsaa uden saadan at afkræve Sagkyndige deres skriftlige eller mundtlige Udtalelser om de tvivlsomme Punkter.

Udgifterne ved de i denne Paragraf omhandlede Foranstaltninger udredes forstudsvis af det Offentlige, indtil det ved den endelige